

han anat succeint en els temps recents, el nostre país i la nostra Església catalana. Sempre un punt bonament crític, pautes concretes per fer pensar i per treure lliçons de les successives situacions que s'han anat plantejant

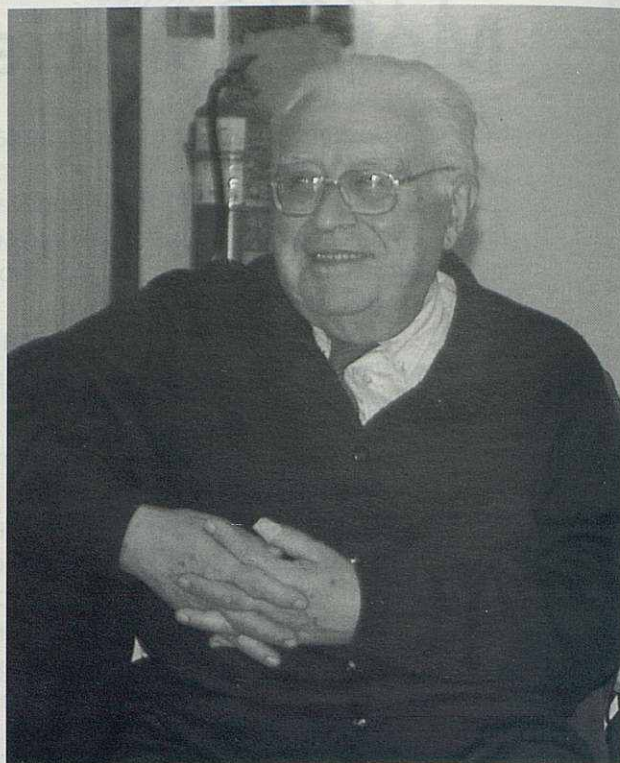
És un gran amant de Catalunya però especialment del Vallès. Des de la seva Llerona d'origen clàssic, divisa les serres i els turons i coneix molt detalladament la història de cada lloc. Una estimació que va més enllà del romanticisme local per ser un projecte nacional de futur, una moral de justícia, concòrdia i servei; i un desig de plenitud pel nostre Poble que no només no dissimula sinó que en fa doctrina de vida, destil·lada de l'Evangeli i el Magisteri de l'Església.

Mai no ha deixat de ser testimoni i referència de liturgista assenyat ja que, sense caure en cap extremisme, ha sabut pouar la riquesa de la santa Litúrgia de les deus més vives catòliques o mossàrabs, cant gregorià i cant del poble, contemplació i denúncia, fidelitat al bon fer i acolliment de les persones.

Quan va tenir l'atac de cor, ja deu fer vint-i-cinc anys, va semblar que es retirava de les seves múltiples activitats però al cap de poc temps ja hi tornava, se'l va veure altre cop present a tot arreu.

Fidel a la nostra publicació, els darrers anys ens ha fet la introducció als habituals parlaments del "Sopar del Ronçana" fins els darrers anys.

Mn. Joan, deixa'm parafrasejar una cançó que cantem a Jesucrist: "Has deixat petjades en el camí, nosaltres que escrivim (a l'original diem: que et cantem) les volem seguir", perquè sabem que més que

no pas teves han estat petjades evangèliques; aquestes petjades que en el nostre temps costen tant d'entreveure i de seguir. Continua prop nostre, necessitem l'escalf del teu testimoni. Testimoni cordial i sincer, enamorat de Jesucrist, amarat d'afany de justícia, càlid de l'amor als germans i entusiasmats pels nostres petits pobles (que creixen tan de pressa!), per la Vall del Tenes, per la nostra Catalunya, i pel Món sencer. Moltes gràcies, Mn. Joan!!

Pere Farriol i Vinyes

Cal renovar la direcció de la revista Ronçana

No hem d'oblidar l'antigua dita: O renovar-se o bé morir.

Fem constar la bona idea i l'esforç de Mn. Tomàs Vergés, que poc abans de ser traslladat a Barcelona, amb tot el dret i encert, esdevingué, des de la Parròquia, pare d'aquest òrgan informatiu, que ha fet la seva història en la vida de la Parròquia i també la del poble de Ronçana...

Aquest feix d'anys que, com a director, Mn. Tomàs em va deixar en herència, han sigut saludables i motiu de bon fer, per la responsabilitat de l'equip

de redacció i la resta de responsables i col·laboradors, com també per la bona acollida per part del poble, i l'honorable sentit de país mantigut, entre tots.

Ens cal el relleu en la direcció, fins i tot per allunyar el perill de l'envelliment, per no convertir-nos amb una mena de club de la tercera o quarta edat...

Compteu amb tot el meu humil reconeixement i la col·laboració si calgués.

Mn. Joan Vallicrosa

Llegiu ronçana